

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 31	Utkommer hver måned	April 1933	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	4. årg.
--------	---------------------	------------	--	---------

Bønn.

Å Gud, du som ser at vi intet formår i oss selv, bevar oss både i det indre og i det ytre, så at våre legemer må beskyttes fra alle ulykker og våre hjerter må renses fra alle onde tanker. For Jesu Kristi din sønns skyld. Amen.

På kirkevei.

Forvar din fot når du går til
Guds hus. Predikenen 4, 17.

Kirken ligger på »et høit sted«. Dens spir peker mot himmelen. Klokkene »kaller på gammel og på ung, mest dog på sjelen trett og tung«.

Du er vel ofte på kirkevei? Men hvorfor er du der? For tidsfordriv? Det er et fælt ord. — Av gammel vane? Det er et fattig motiv. — Til underholdning? Det er en fattig dragelse. — Eller for å møte mennesker? Det blir lett en farlig spredelse. Dog vel ikke for å vise frem dig selv, din pynt? Det vil skade dig.

Den rette beveggrunn til kirkegang er at man vil møte Gud. For Han er å finne på kirkevei. Derfor: Forvar din fot når du går til Guds hus. Begi dig dit i hellig stillhet. »For Guds hus sømmer sig hellighet.« (Salme 93, 5). Det gjelder om å ha et samlet sinn. Ikke ha med sig så meget, som farisæeren, men liksom toderen med bare det ene.

Det beste er å gå på kirkevei med bønn — sjelens stille tale med Gud: »Herre, tal, din tjener hører.«

Vi skal møte Gud for å få. Gud er nemlig på kirkevei for å gi. Og så er det om å gjøre å bevare det du får. »Salige er de som hører Guds ord og bevarer det.« Vi må gjemme Guds ord i hjerte og sinn.

Og så leve etter ordet gjennom ukens dage.

Og så skal vi gå på kirkevei for å gi. Ti Gud er der også for å ta imot — ta imot sjelens heloffer som er dig selv. Det er en gave som det er Gud en glede å ta imot.

Herre, gi oss hellig alvor på vår kirkevei. Amen.

Efter pastor Dreyer.

Onde ord.

Har et ord dig smerte bragt
steng det ei i hjertet inn,
la det av din tanke svinne,
så det ei som tvedrakts frø.
La det glemmes, la det dø!
Tro at tankeløst blev sagt
ordet som har smerte bragt.

Har et ord dig smerte bragt,
tenk dig om, har ei i vrede
selv du tidt i stridens hede
uttalt ord der brente inn
smerten i et annet sinn?
Glem! Så får det ingen makt,
ordet som har smerte bragt.

Har et ord dig smerte bragt,
husk at leper snart kan lukkes,
at et livslys snart kan slukkes.
La forsoning slette ut
vredens første, kolde bud.
Tro, det tankeløst blev sagt,
ordet, som har smerte bragt.

Bønnehørelse.

Karl var bare 5 år da han en dag fikk følge sin far på en biltur. På turen traff de en snill mann, som gav Karl en liten

blank fallekniv. Han var svært glad i kniven og alle, både små og store i nabolaget, måtte få se hvad fin kniv han hadde fått.

Moren var borte da han kom hjem. Men da hun skulde legge ham om kvelden, husket han på kniven som han hele tiden hadde båret i bukselommen sin. Nu skulde mor også få se den. Men hvor var den? Karl snudde bukselommene sine flere ganger. Han kunde knapt tro sine egne øine. Han var så sikker på at den lå i lommen for en liten stund siden. Å, for en sorg det blev! Tenk miste den, og det enda til før mor hadde sett den. — Men ingen visste hvor den var. Jo, én — den allvitende Gud.

Da Karl hadde bedt sin aftenbønn, føjet han til: »Kjære Jesus! Mama har sagt at Du ser alle ting. Da vet du også hvor kniven min er. Hjelp mig å finne den igjen. Amen.« Så sa han: »Ikke sant mor, at Jesus vil hjelpe mig å finne kniven igjen når jeg har bedt ham?« »Jo Karl, det vil han, for han har sagt: Bed, så skal I få.« Ikke lenge etter sov Karl. Men moren fikk meget å tenke på. Hun begynte å tvile. Tenk om Gud nu ikke svarte gutten på hans bønn. Da kom han til å få mistillit til sin himmelske far, og så vilde han kanskje ikke be mere, hverken om timelige eller åndelige ting. Hun måtte gå på kne og legge sin tvil og uro frem for Herren. Da hun reiste sig fra stolen hun hadde knelt ved, hadde hun fred og visshet om at Gud vilde bønnhøre.

To dager var gått uten at man så spor av kniven. Den tredje dag om eftermiddagen stod Karl på kaien og ventet på dampbåten sammen med flere andre. Da får han se noget blankt i gruset. Og sannelig var det den vesle fallekniven hans! Den var helt uskadd enda den var trukket eller kjørt ned i sanden, så han bare så vidt så den igjen. Jublende av glede sprang han til moren for å vise henne den. Han glemte ikke å takke Jesus for hjelpen da han la sig om kvelden. Og moren fikk en god anledning å minne gutten sin om, at Gud hører bønnen.

Fortellingen om lille Karl er sann. Troende fedre og mødre! Ta eders barn med i bønn til vår himmelske far. La dem få oppleve at det er en levende Gud vi har, som

er mektig til å gi oss hvad vi ber ham om. Ordet av Jesus: »Bed, så skal I få,« gjelder alle troende som omgås Gud i inderlig bønn, betingelsesløst. Visstnok er det ofte så, at han ikke gir oss det slik som vi kanskje hadde ventet. Men han gir oss alltid noget, slik som han ser at det tjener oss best.

En mor.

Ei vise um kyrkjene i Davik.

Den fyrste kyrkja i Davik stod
då manndaudevinteren plaga.
Kring den dei steddest til kvile og ro,
dei offer som sykja avdaga.
Då tuvor vart mange og tårar rann,
når gravene gløypte kvinne og mann
til kvile i kyrkjegardshagen.

Det Herrens hus som deretter kjem
i Davik til samling og hyggje,
år sekstan hundrad og femti fem
i krossform so munde dei byggje.
Og høgt over midtsvilen reiste seg tårn,
som viste til Herren alle Guds born, —
den Høgste av alle dei høge.

Men tidi gjeng, og det nye krev,
det gamle skal plassen giva.
Til større hus dei no trongen hev,
og krosskyrkja vilde dei riva.
So skipla dei eldgamal kyrkjefred,
so braut dei det heilage huset ned,
— det seldest til villa i Bergen.

I attan hundrad og åtti fem
den nye dei tek til å byggje.
Det var nok munnhogg og strid og klem,
men sidan vart det til hyggje.
Ja, gløymt vart striden i lidne år,
og kvit og lysande kyrkja står,
og klokka helsar og kallar.

P. M.

Våre døde.

12. febr.: Jofrid Matiasdtr. Eikås, f. 1918; epilepsi.
19. febr.: Leidulf Risøy; f. 1931; blødning.

Guds rike høyrer slike til.
Mark. 10, 14.

Notisar.

Til kyrkjeorgel i Davik er kome inn: Frå Hans H. Hamre d. e. 15 kr. (tidlegare 15 kr.). — til orgelnemnd er no valde av soknestyret: ordførar Lefdal, O. Wiik og P. Drageset, og av soknerådet:

soknepresten, kyrkjesongar Daviknes og lærar Midthjell, med lærar Aardalsbakke som varmann. Det er kome inn fleire tilbod på levering av orgel, og nemndi skal no tyrebu saki, so ho kan leggjast fram for sokneråd og soknestyre til endeleg avgjerse.

Som kollekt til umstreifarmisjonen kom inn ved gudsteneste ved pastor Olav Skarstein i Rugsund 16. febr. kr. 11.10 og i Totland 17. febr. kr. 7.00.

Gudstenester:

- Palmesundag, 9. april: Davik.
 Skirtorsdag, 13. april: Totland.
 Langfredag, 14. april: Rugsund.
 1. påskedag, 16. april: Davik.
 2. påskedag, 17. april: Aalfot.
 1. søndag etter påske, 23. april: Davik.
 2. søndag etter påske, 30. april: Rugsund.
 3. søndag etter påske, 7. mai: Davik.
 4. søndag etter påske, 14. mai: Aalfot.

Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det. Hugs på, at det er ein sedvane i den kristne kyrkja, at alle verkelege kristne skulde gå til altars ved påsketider.

Til Menighetsfakultetet vert det ofring i Totland skirtorsdag, i Rugsund langfredag, i Davik 1. påskedag og i Aalfot 2. påskedag. Menighetsfakultetet, den private presteskulen, vert driven heilt ut ved frivilljuge gåvor. Dei fleste av dei unge prestane får no sin utdanning der. Alle som ynskjer visse for, at våre unge prestar får ei opplæring som stemmer med kyrkja si vedkjenning og Guds ord, bør stydja Menighetsfakultetet og vera med ved denne ofringi.

I Berle kom inn på basar for heidningmisjon 4. november kr. 209.63; ved tilstelling for redningssaki kr. 95.00; ved fest på morsdagen, sendt indremisjonen kr. 39.82.

Slike meldingar frå dei ymse krinsane vil eg gjerne ha til bladet. Send meg eit brevkort eller gjev meg melding ved kyrkja og elles.

Til sanitetsforeninga er innkome: Medlemspengar: Hennøy 10 kr., Rugsund 8, Levdal 16.01, Aalfot 29. Jolelodd: Hennøy 5, Maurstad 10, Levdal 5, Kjølisdal 10, Isane 5. Merke: Hennøy 2, Maurstad 2, Levdal 4, Kjølisdal 1.56, Isane 2. Maiblomar: Isane 6. Gåve frå Ragnhild Askevåg 1. Tilskot til helsesysterløn 200.

Gardsnamn i Davik. Almenning tyder ei sameige for fleire gardar eller ei heil bygd. — Rødeggen: av Raudeggja, fjellnamn. — Rødhjelle: kannhenda frå fyrst av: Raudegg-hjellane. — Kroken: avdi fjordlina gjer ein krok. Totland: skal koma av Torsland, av gude-namnet Tor.

Kvittering for kontingent. Aalfot: Fru Anna Hysing 5 kr. — Isane: Oline A. Isene 2. — Dombestein: Anne Seime 2. — Rugsund: Alb. Benæs 3. — Hamnen: Matias Haukedal,

Peder Nygård 2. — Husevåg: Kristofer P. Husevåg 2.50. — Nordstrand: Johan Rød-eggen, Marie Almenning 3. — Maurstad: Kristian Nave 2.50; L. Gjørven 3. — Haus: Matias Ervik 2; lærar Midthjell 3. — Utanbygds: Borgny Sandvik (Kjelkenes), A. O. Verdal (Sakshaug) 2; fru Amalie Eide (Florø) 3. Hjarteleg takk til alle.

Et budskap.

Finlands president, Svinhufvud, utsendte for en tid siden til det finske folk følgende budskap, som også har noget å si til oss nordmenn. Lykkelig er det land hvis førere er ledet av en slik ånd.

»Da trengsler rammet Israels folk, rettet Herrens profeter samtidens blick mot den levende Gud. I de lidelser som kom over folket så de Guds rettferdige straff og dom og formanet det til å ydmyke sig under Guds veldige hånd og så forvente en ny, bedre dag. Således formanet profeten Esaias sitt folk i nødens stund til alene å fortrøste sig til Gud: På dine dommes sti, Herre, har vi forventet dig, til ditt navn og til din ihukommelse er vår sjels lengsel. Med min sjel lenges jeg efter dig om natten, med min ånd i mitt indre vil jeg tidlig søke dig; ti når dine domme kommer ned til jorden, da har jorderiks innbyggere rettferdighet.

Også vi lever nu i trengselstider. Allerede ved slutningen av siste år merket man alvorlige varsler derom. Derfor opfordret statsmakten alt dengang i sin bededagskunjørelse vårt folk til å søke hjelp hos den levende Gud.

Den økonomiske tilstand hos oss er i årets løp stadig blitt mere tyngende, som også andre steder i verden. Arbeidsløsheten er vokset i en foruroligende grad. Våre små reserver truer med å gli ut av hendene på oss. Tusener savner uten egen skyld det tilstrekkelige utkomme. I de avsideliggende landsbyers lave hytter blander man allerede bark i brødet. Midt under disse vanskeligheter lever mange i lettsindighet og synd og øder således sine midler. Tvedraktens forbannelse hviler tungt over vårt folk, og selvisk begjær behersker manges sinn. Som følge av alt dette sukker vårt folk nu i trengsel, en del på grunn av direkte nød, andre i uvisshet og engstelig forventning.

Til hele vårt folk lyder derfor i denne tunge tid formaningen fra Guds ord: Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder.

Spørsmålet er nu, om Finnlands folk vil kjenne sin besøkelsestid, om vi virkelig vil erkjenne vår uverdighet og synd og søke redning hos evighetens Gud. En håpets lysning i det nuværende mørke er den beredvillighet, hvormed tallrike medborgere frivillig har skyndt sig med å lette næstens nød med understøttelse og kjærlighetsgjerninger. Likeledes har mange i forskjellige samfundslag villig pålagt sig selv forskjellige innskrenkninger for å lette den ytre nød. Måtte disse eksempler anspore alle som på nogen måte er istand til det, til fortsatt offervilje, personlig forsakelse og kristelig broderkjærlighet. Da skal der atter gry en ny og bedre dag for vårt fedreland, måskje hurtigere enn vi under våre vanskeligheter aner.

Men forutsetningen for denne fremtid er en indre fornyelse, en sann bot og hjertets ydmykelse for Gud. Kun kristendommen viser oss veien til selvbeherskelse og innbyrdes fordragelighet, veien til virkelig og endelig redning. Den som søker hjelp hos Gud, skal også finne den og så engang takknemlig istemme lovsangen: Gud være takk for sin usigelige gave!»

Når du kjem til kyrkje.

Tenk um du kvar gong du kjem inn i Guds hus, fann deg plass so stillferdig som mogeleg utan å uroa nokon av dei som er komne på plass fyre deg. Det er alltid godt å syna umtanke og hjartedaning, og det ikkje minst i Herrens hus. Og tenk um du kvar gong, i staden for å sjå deg nyfiken ikring, bøygde ditt hovud nokre minuttar i still bøn um velsigning over din kyrkjegong. Der er nok å be um.

1. Bed um at du og alle dei andre som er komne til kyrkje må få rikt og varigt gagn av heile gudstenesta.

2. Bed um at presten må få hjelp ifrå Guds ånd til å gjera Jesus stor for tilhøyrarane.

3. Bed for deg sjølv, at Herren vil

samla ditt sinn og halda alle spredande og flyktige tankar burte.

4. Bed um at du må få hjelp i alle vanskar og freistingar i veka som kjem.

5. Bed um at fleire og fleire må finna vegen til Gud og hans rike.

6. Bed um, at du ikkje berre må vera ein som høyrer ordet, men ein som gjer etter det, og gå difor som regel til altars, kvar gong du har høve til det.

7. Bed um at ingen må gå framand og uhjelppt og heimlause frå kyrkja.

D. B. K. i »Dagen«.

Småstykke.

1. På eit sjukehus i Bonn skulde ein mann opererast for kreft i tunga. Den namngjetne kirurgen som stod ferdig med ein flokk medisinske studentar ikring som skulde sjå på operasjonen, vende seg til den ulukkelege som no skulde missa evnen til å tala, og sa til han: »Dersom du har noko du vil ha sagt, so seg det no, og hugs på at det vert det siste ord du får seia i heile ditt liv, for etter operasjonen vert du stum.« Dei som stod ikring lydte etter i største spaning.

Patienten bøygde hovudet ein augneblink, — og so kom over lippene hans dei siste ordi:

»Ære vere Jesus Kristus.«

Alle som høyrde det stod der sterkt gripne, og fårene trilla ned over andlitet til kirurgen.

Du som les dette, — du som kan bruka tunga di til det du vil, godt eller vondt, — kva slags ord talar du?

2. Den som tykkjer at han ikkje har tid til å lesa sin Bibel, skal få prøva, at han lyt ha tid til å vera sjuk.

Den som ikkje har tid til å be, må fyrr eller seinare ta seg tid til å døy.

Den som har rikelig tid til å synda, men ikkje til å tenkja på si sjel, skal i æva stå fram for det grufulle faktum, at det ikkje lenger er tid til å umvenda seg.